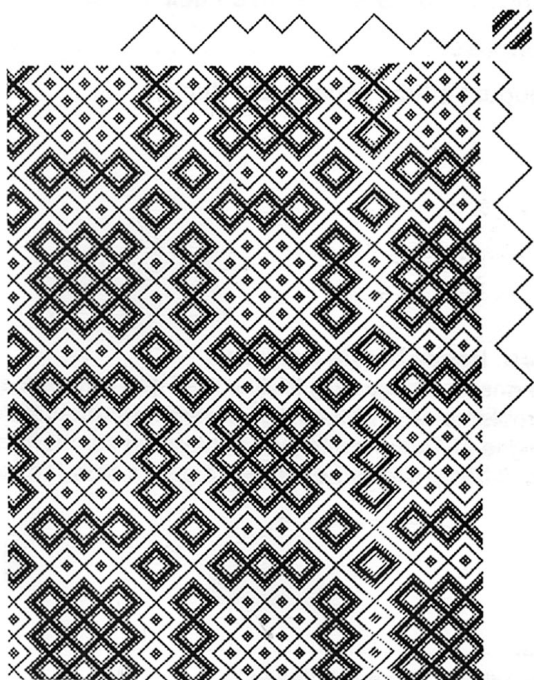

TENEN

Dansk Tekstilhistorisk Forening

6. Årgang, nr. 1

Sommer 1995

Bladet indeholder:

Konstituerende bestyrelsesmøde	3
Sabbat-år til "Kirkens Klæder"	4
Stoftrykkeren Marie Gudme Leth	6
Museets bedste stykke: Hjemmelavede menstruationsbind	7
Bind - hjemmelavet eller ikke?	9
Vævebindinger Danmark - Italien	11
Bog anmeldelse	13
TEMAweekend i november: 3-4. eller eventuelt 12-13.	13
Besøg på Amagermuseet	14
Lørdag den 26. august 1995: Tenens skovtur	15

Kære Ph.D. mag.art. Hanne Frøsig Dalgaard.

Tenens bestyrelse ønsker dig hjertelig tillykke med den fornemme titel. Det har ikke været uden problemer at undvære dig i bestyrelsesarbejdet det sidste års tid, men vi er på vegne af Tenen stolte over at have dig som formand. Vi ser frem til et fortsat godt bestyrelsesarbejde med dig som aktiv formand.

Forsideillustration:

Jf. artiklen "Vævebindinger Danmark-Italien"

I de kommende numre vil vi følge temaet hørvævning op i valget af forsider.

Konstituerende bestyrelsesmøde

Ved bestyrelsesmødet i maj har vi drøftet fordelingen af TENENs opgaver.

Som længe varslet ønskede Lisbeth Roum-Møller og Karin Hoffritz at blive fritaget for redaktionen, og det vil fremover blive væveren Kamma Gudmand-Høyer, der har meldt sig fra medlemskredsen, bistået af Hanne Frøsig Dalgaard som bestyrelsens repræsentant. Vi ser hen til det som en dejlig anledning til godt samvær, men må vel bede om noget tålmodighed fra læserne, ikke mindst i overgangsperioden. Lisbeth og Karin har produceret TENEN trofast siden starten, - i fem år -, med sikker hånd, og det skal I begge have stor tak for også på dette sted.

Annet Laursen Skjelsager har med lige så stor trofasthed taget sig af kassererhvervet igennem de første fem år og trænger også til forandring, hvilket Anni Mejdahl har påtaget sig at sørge for, - tak for det!. Fra den 1. september bliver det således Anni, vi skal sende penge til, men derom nærmere i næste blad, når formaliteterne er i orden.

Susanne Nielsen fortsætter som sekretær for bestyrelsen og redaktionen, og vi er alle flittige med bl. a. at forberede nogle spændende dage omkring 1. august 1996, når vi får besøg af henimod 100 ligesindede fra Japan, Korea og Taiwan, medlemmer af International Association of Costume. Glæd jer: der bliver fine

opvisninger og ekskursioner, og vi håber at nogle af jer vil være med til at invitere gæsterne, så de kan opleve private hjem. Programmet er endnu i sin vorden, men vi satser på noget i forbindelse med "Kulturby -96".

Hanne Frøsig Dalgaard

Bestyrelsen har besluttet at komme med en præsentation i de kommende numre, og denne gang har jeg fået lov at lægge ud som formand:

Sabbat-år til "Kirkens Klæder"

1994 blev et år, hvor jeg i uventet grad kom til at trække på tålmodigheden hos TENENs bestyrelse. Det er med tak for den frihed, jeg nød godt af, at jeg her vil gøre lidt mere rede for, hvad jeg brugte min tid til i stedet.

"Kirkens Klæder" stod på min dagsorden og blev nu i maj afsluttet med Ph. D. forelæsning på Det teologiske Fakultet på Københavns Universitet. Det er et projekt, jeg har haft i gang igennem flere år. Det er næppe muligt at åbne en avis eller et blad uden at finde omtalt de mange smukke bispekåber, messehageler og alterduge, der er blevet til rundt om i vores kirker, men hvad var baggrunden for den sprudlende interesse for disse ting igennem de seneste tiår? Den klassiske vejledning henter man hos Peter Severinsen i hans bog *De rette Messeklæder*, men den er fra 1924, og det blev vigtigt for mig at granske hvad der siden er sket, men også historien bagud.

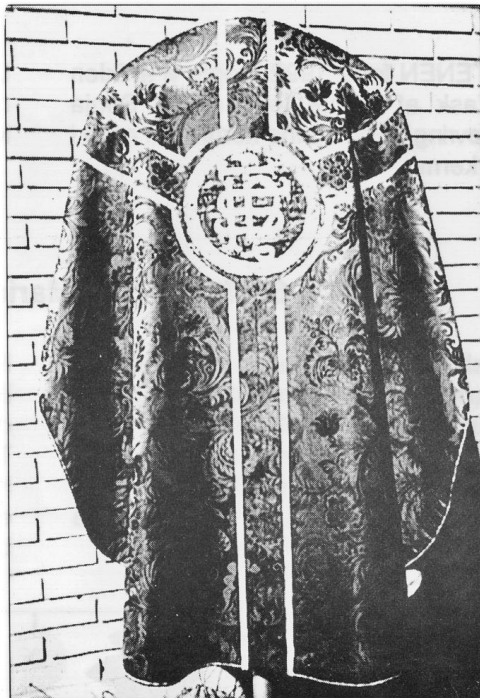
Det blev et spændende kapitel af dragt- og tekstilhistorien. "Kirkens Klæder" er både præstens sorte kjole og hvid pibekrave og de såkaldt liturgiske dragter og tekstiler, der hører til gudstjenestens forløb. Ved reformationen i 1536 blev det bestemt, at præsten skal bære rette præsteklæder og ved altertjenesten vanlige messeklæder, og det kunne jo umiddelbart tyde på, at der ikke skete nogen særlige forandringer fra den romerskkatolske tid. Men i praksis kom det til at gå meget anderledes som

følge af tidens store omvæltninger, der også fik betydning for handelsforhold og kunsthåndværk, uden at det havde kunnet forudses af lovgiverne.

Min forelæsning fik titlen "Teologiske og dragthistoriske tendenser i udformningen af bispekåber og messehageler i anden halvdel af det 20. århundrede", og dermed er vi helt fremme i dagens situation. Siden reformationen er det gang på gang fastslået, at disse dragter fortsat har deres plads ved Folkekirkens gudstjeneste. Imidlertid søger vi forgæves efter nogen forklaring på, hvorfor de skal holdes i hævd - i andre lutherske lande bortset fra Sverige blev de forbudt i løbet af 1700-årene, og de nordiske lande blev derfor ene om at fastholde dem uden for den katolske verden. Indtil den nyeste tid har der været visse teologiske modsætninger også imellem dansk og svensk kirke, og det har derfor været en ganske isoleret stilling for Danmark, som blandt andet har medført, at messeklæderne er blevet holdt i brug hele tiden.

Danmarks isolerede vilkår har bevirket en interessant udvikling af kunsthåndværket til kirkens skrud. Fra begyndelsen påvirket af de symboler i materialer og motiver, som har fundet deres form i den katolske kirke. Den katolske opfattelse er udtrykt i det pavelige Missale fra 1970 og kan gengives i ultrakort form sådan, at den renhed, som tilsigtes, bør fremgå af materialerne: silke som animalsk, hør som vegetabilsk og guld som

Messehagel i Valløby Kirke, 1961, af grønt silkedamask med gaffelkors af guldgaloner og midtbag i guldbroderi Kristus-monoogrammet IHS i glorie af bladkrans med fire rosetter. Motivet er hentet fra en af kirkens gamle stolestader. Denne hagel var vel det første danske kirkelige arbejde, dronning Ingrid har taget del i. Arkitekt Hans Georg Skovgård har tegnet den for selskabet for kirkelig Kunst. Stoffet blev kaldt "Viborg", for det samme var blevet brugt 1938 til Joh.Th.Skovgårds fornemme hagel til domkirken i Viborg. Vallø-hagelen blev i en årrække forlæg for hageler til mange andre kirker landet over. (Selskabet for Kirkelig Kunst, foto)

mineral, og af materialerne i højere grad end blot af motiverne.

Farverne er først og fremmest materialernes egne, men også indfarvet med eksotiske farveemner til den liturgiske farvekanon efter kirkeårets højtider.

Netop i løbet af vores århundrede har de danske kunstnere udviklet voksende selvstændigt udtryk, som kommer frem i valget af vore hjemlige materialer og en formgivning, der fik sit udspring i Skønvirke-stilen siden slutningen af 1800-årene. De liturgiske farver er blevet meget udbredte i danske kirker, men anvendes i harmoni med kirkernes øvrige farvemæssige udtryk.

Det helt exceptionelle er de mange sykkredse, der har udviklet sig for at udføre opgaverne efter en kunstners idé. Her mangler stadig en stor indsats for at få kendskab til, hvem og hvor de har gjort sig gældende - Det kunne blive en opgave for TENENS læsere at komme med nye oplysninger om disse initiativer, som mange af jer sikkert har været med til eller har kendskab til fra jeres daglige færden. Det kan forhåbentlig også blive en følge af projektet "Kirkens Klæder", at der vil blive passet bedre på de fine messehageler og alterduge rundt om i kirkerne, også selvom de eventuelt ikke er i brug mere, for de er resultat af mange sting og stor flid.

I TENEN forår 1992 bragte vi artiklen "Vask af gamle tekstiler" af Sonja Støvring - den kunne komme til nytte i kirkerne.

Lad os høre mere om det, når I møder noget aktuelt og spændende i jeres kirke!

Hanne Frøsig Dalgaard

Stoftrykkeren Marie Gudme Leth

I februar måned åbnede Kunstindustrimuseet en ny permanent udstilling med danske møbelklassikere fra 30-erne og 40-erne samt stoftryk udført af Marie Gudme Leth. Hun kan i år fejre sin 100 års fødselsdag og var således også med til åbningen af udstillingen.

Marie Gudme Leth må betegnes som ikke mindre end en pioner inden for dansk stoftryk. Hun er uddannet på Tegne- og Kunstindustriskolen for Kvinder samt på Kunstakademiet. Et efterfølgende treårigt ophold på Java blev en frugtbar og inspirerende periode for hende,

uden at der dog kan ses direkte spor i hendes arbejder.

Nogle år efter hjemkomsten opstod ønsket om at arbejde med stoftryk, og på dette tidspunkt var Kunsthåndværkerskolen i Frankfurt am Main, den eneste europæiske skole, der tilbød undervisning i faget. Her blev Marie Gudme Leth optaget i 1930, og allerede året efter tiltrådte hun stillingen som leder af stoftryk-klassen

Marie Gudme Leth: "Kirsebær"
Stof, udført på eget værksted. 1946.
Statens Kunsthåndværksdepot i Kunstindustrimuseet.

på den nyoprettede Kunsthåndværkerskole i København.

Sideløbende med undervisningen etablerede hun eget værksted - oprindeligt med bloktryk og fra 1935 med silketryk (rammetryk) på Dansk Kattuntryk. Stofferne blev afsat gennem BO (senere Illums Bolighus), Haandarbejdets Fremme og Den Permanente.

Stofferne fra 30-erne og 40-erne er kendetegnet ved en organisk og frodig mønstertegning, men 50-erne kommer til at betyde et brud med denne udtryksform. Nu trykkes stofferne med små mønsterrapporter og arbejdet med farven bliver den bærende ide.

Marie Gudme Leth underviste på Kunsthåndværkerskolen frem til 1949 og prægede derved faget i en hel generation. Hun havde desuden elever på sit værksted, bl.a. Inger-Marie Ostenfeld, som også vil være kendt af Tenens læsere (efterår 1992). Marie Gudme Leth var aktiv stoftrykker frem til 1963.

Udstillingen på Kunstindustrimuseet giver et godt billede af Marie Gudme

Leths arbejder. Stofferne er ophængt i samspil med møbelklassikere fra samme periode (bl.a. Børge Mogensen og Hans Wegener). Desuden er der udstillet en del skitser og forarbejder til stofferne.

Charlotte Paludan har skrevet en meget fin artikel om Marie Gudme Leth. Artiklen er trykt i et overordentligt smukt katalog, som jeg varmt kan anbefale (pris: 40 kr).

Om Marie Gudme Leth har Charlotte Paludan tidligere skrevet artiklen: Stoftrykkets gennembrud i Danmark (Nordisk Funktionalisme 1925-1950. Nordisk Forum for formgivningshistorie 1986).

Og i et jubilæumsskrift udgivet af Stoftrykker & Væverlauget i 1986, fortæller Ruth Christensen lidt om at være elev hos Marie Gudme Leth.

Sidst men ikke mindst, kan jeg naturligvis opfordre læserne til at se den smukke udstilling på Kunstindustrimuseet.

Susanne Nielsen

Museets bedste stykke: Hjemmelavede menstruationsbind

I 1994 bad Dansk kulturhistorisk Museumsforening alle danske museer om at udvælge den ting i samlingen, som fortjente betegnelsen "Museets bedste stykke".

På Arbejdernuseet i København stod valget mellem en velbevaret, mere end 100-årig madpakke og en lille samling hjemmelavede menstruationsbind. De sidste vandt, fordi vi var ret sikre på de

ville vinde genklang hos publikum, og at de ville skille sig ud fra mængden af "bedste stykker" på de andre museer. For os på Arbejdernuseet er det ofte svært at få fat i de mest hverdagsagtige ting, og bindene regner vi virkelig til noget af det bedste, vi har, men også det sværeste at udstille.

Vi indrettede den store montre ved museets indgang som en vaske- og

tørreplads, hvor de strikkede og syede bind blev udstillet. Nogle var halvt gemt på tørresnoren, hvor det var tydeligt, at de skulle tørres inde i et pudebetræk. Teksterne var citater fra et par kvinder og fra en vejledning i fremstilling af bind. Begge typer vil være Tenens læsere bekendt fra de seneste numre. For at provokere de forbipasserende museumsgæster, som var på vej ind i foyeren, til at standse op, lagde vi det mest lappede bind på en knaldrød silkepude lige midt i folks synsfelt. Den lille udstilling virkede. Fra skrankepersonalet ved vi, at utrolig mange mennesker, både kvinder og mænd, følte trang til at fortælle egne oplevelser om de "usynlige" bind. Og mens vi

indrettede montren, fik vi begejstrede bemærkninger fra flere hundrede HK'ere, som var på vej til protestmøde i Arbejdermuseets festsal.

Måske var det ikke nogen succes, forstået på den måde, at ingen følte sig provokeret, men åbenbart var helt med på, at tiderne vel nok har forandret sig. Men for os gjaldt det også om at gøre opmærksom på, at de mest dagligdags ting godt kan ende på museum som højt værdsatte kulturhistoriske perler.

Anne-Lise Walsted

Arbejdermuseets bedste stykke lagt frem på en rød silkepude. Hygiejnebind fra 1920'erne. Det er strikket af hvidt bomuldsgarn og er dobbelt, så der kan lægges vat eller stofrester ind. I hver ende er det afsluttet med en strop, så det kan knappes fast i særlige hygiejnebukser. En sypige, der regelmæssigt blev tilkaldt til en præstegård i Jylland, sørgede også for at forsyne familiens kvindelige medlemmer med både syede og strikkede hygiejnebind. Evt mærkat med initialer blev syet på, så bindet kunne kendes fra andres efter vask.

Bind - hjemmelavet eller ikke?

Lis Slottved har taget et flot initiativ i anledningen af vores artikler om hygiejnebind, der begyndte for et år siden i 5. Årgang nr. 1. Det er glædeligt for redaktionen at opleve. Lis har uddelt et godt og detaljeret spørgeskema med henblik på en mere omfattende undersøgelse i Aabenraa. Men kun en enkelt har besvaret det. Emnet er nok stadigvæk tabu for mange! Lis fik heldigvis selv lyst til at beskrive sine egne erindringer om sagen fra sidst i 1950'erne, 13-14 år gammel. Den historie bringes her.

Min første erindring om bind som sådan stammer nok fra da jeg var en 12 - 13 år. Vi boede i Silkeborg en lille etageejendom med blot 6 lejligheder, hvorfor vi naturligvis som oftest vidste, hvem der havde tøj til tørre i gården, fordi vi kunne genkende noget af det.

En dag ser jeg nogle mørke skygger bag et lagen. Det var også mærkeligt, at et lagen skulle hænge fast på snoren med så mange tøjklammer, og da jeg spurgte min moder hvad det var, der hang bag lagenet, svarede hun lidt kort for hovedet, at det fik jeg at vide, når jeg blev lidt ældre, og derfor ikke skulle bryde mig mere om det nu. Det svar fik jeg altså så sent som omkring 1955 - 1956!

I skolen var der imidlertid ved at ske det, at nogle piger skulle bede sig

fritaget for gymnastik. Det var jo noget, der foregik hviskende hos lærerinden, og heller ikke pigerne var meget for at fortælle, hvorfor de dog ikke skulle være med netop den dag. Det var nok også noget med, at pigerne kunne føle sig meget voksne og erfarne i forhold til os smårollinger, som ikke en gang vidste, hvad det var, de snakkede om.

Gået nærmere på klingen måtte min moder jo så fortælle mig, hvad der også snart ville ske for mig, selv om beskeden var kort og gik på, at det betød, at jeg var ved at blive voksen og dermed kunne få børn, og samtidig fortalte hun så, hvad det var, jeg havde set på tørresnoren i gården.

Da jeg selv fik menstruation, gav min moder mig så nogle klude, der var lagt sammen i smal aflang form, men jeg husker ikke, at de var syet på nogen måde, det var bare nogle klude, som heller ikke havde stropper eller andet til at holde dem på plads. De skulle bare blive siddende. Når jeg skiftede "bind", skulle jeg tage en spand med koldt vand og skylle dem - i vand fra hanen ved badekarret og ud i toilettet - og derefter lægge dem i blød i den samme spand med et dække over og om i krogen bag toilettet, så min fader og mine ældre brødre ikke så det. Var der allerede brugte bind i spanden, måtte jeg altså tage dem op først og så lægge dem allesammen i spanden bagefter! Det var meget ulækkert, især

hvis min moder også havde sin menstruation på samme tid, så jeg også skulle røre ved hendes! De blev derefter vasket i storvasken, der fandt sted i kælderens med gammeldags gruekeddel, vaskebræt o.s.v. Moder havde også altid hængt dem til tørre bag et lagen, det havde jeg bare ikke lagt mærke til. I Øvrigt blev der ikke talt mere om den sag, bortset fra at der ikke skulle tales om den.

Siden gik vi over til at bruge vat, som vi kastede i toilettet - at der ikke blev forstoppelse, må skyldes de gammeldags højtskyllende toiletter, hvor der jo kom som en styrtø ved hvert træk i snoren.

Jeg tror nok, at det først var i midten af tresserne, da jeg var flyttet hjemmefra, at jeg gik over til at købe bind, som nok har været af cellstof, eller hvad man nu brugte, i hvert fald husker jeg noget forfærdeligt fnulret noget - langt fra vore dages luksus.

En anden ting, som jeg husker, at moder fortalte mig i den forbindelse, var i øvrigt, at i den tid, jeg havde menstruation, måtte jeg endelig ikke vaske fødder, for så ville jeg få nogle forfærdelig skærende smerter i maven! Jeg har siden spurgt mange, om de havde fået samme råd fra deres mødre eller andre, men ingen har kendt hertil. Jeg har heller aldrig haft ondt, hverken i maven eller andre steder, når jeg har vasket fødder i den periode, så hvor

den skrøne kommer fra, kunne være interessant at få opklaret i dag.

Lis Slottved

*Magasin
du Nord*

„ELITE“

Magasins opløselige Hygiejnebind!

Kender De Magasins fortræffelige, let opløselig og stærkt absorberende Hygiejnebind!

De er forsynet med et udvendigt, vand-skyende Lag og faas i Pakker med 10 Stk. Prisen er **1.20.**

Smøttings-Afd., Ny Hø

Magasin-Nyt blev udsendt i 1940'erne til forretningens kontokunder. I forhold til det almindelige prisniveau forstår man, at det på det tidspunkt må have været en utrolig luksus, som kun ganske få kvinder har kunnet unde sig selv.

Vævebindinger Danmark - Italien

Vævelærer Anne-Grethe Andersen ved Nykøbing Falster Håndarbejds-skole har taget imod vores opfordring og fortæller om sin spændende kontakt med Italien. Hun giver et eksempel fra 1700-årene på, hvordan vævemønstre til silkevævning på grund af luksusforordningerne kunne blive aktuelle for linnedvævere, der principielt har tilhørt hver sine håndværkerlav. Det er mønstre, som også har været velkendte i danske linnedvæveres produktion. Selvom der mangler nogle beviser indimellem, kan vi alligevel fornemme den forbindelse, der har været blandt håndværkerne tværs over landegrænser. Yderligere aktuel bliver artiklen på grund af den nyligt afholdte TEXERE-konference om håndarbejdsundervisning.

I efteråret 1993 var jeg så heldig at komme på en meget spændende studietur til Italien. Her besøgte jeg professor Carmen Romeo, som er ansat ved Istituto Statale d'Arte i Udine i det nordøstlige Italien.

Instituttet er sammenlignet med danske forhold et gymnasium for 13 -18 årige med fire linier: Tekstil, grafik, træ og metal (dvs.smykke-design). Carmen Romeo underviser i vævning og design på den tekstile linie. Ved siden af sit arbejde har Carmen Romeo også udført forskningsopgaver i vævning i tæt samarbejde med museet i Tolmezzo, med en tidligere kollega Gina Morandini og skolens elever.

I 1991 udgav Carmen Romeo og Gina Morandini en bog om gamle vævemønstre, som har været brugt i Carnia-

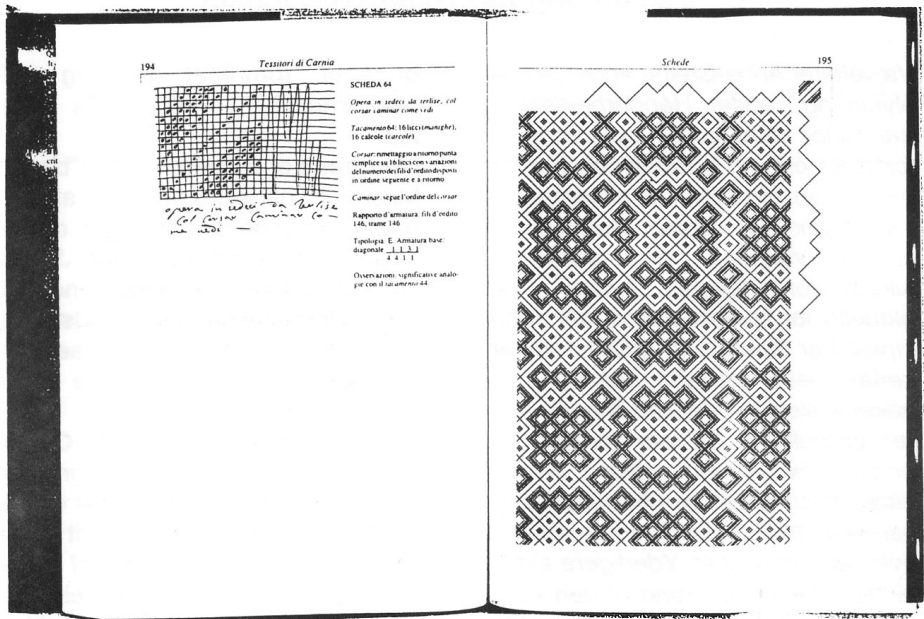
området (området omkring Udine/Tolmezzo):"Tessitori. Di Carnia"

Mønstrene er fra gamle væve"bøger". Museet i Tolmezzo har flere af disse bøger. En af de gamle bøger, dateret 1764, har tilhørt fabrikant Jacopo Linussio. (Denne bog blev genoptrykt i 1991 i forbindelse med en udstilling). Sammen med optegnelser af bindingerne sidder små fine væveprøver af hør.

Carmen fortalte mig, at Carnia-området havde haft en stor fabrikation af hørvævninger. Udine ligger ca.150 km fra Venedig, som er kendt for sin import og forarbejdning af silke. Venedig havde som stor handelsby en meget stor magt og havde derfor taget monopol på al silkeimport og produktion i Italien. Derfor måtte områderne udenom som f.eks. Carnia-distriktet anvende andre spindematerialer og for Carnias vedkommende blev det hør. Inspirationen til mønstrene fik man blandt andet fra Venedigs flotte silkestoffer, men udført i hør.

En meget spændende ting ved at se disse gamle vævninger fra Italien, har for mig været, at en hel del af mønstrene er identiske eller næsten identiske med gamle danske vævninger.

På side 194-95.i "Tessitori Di Carnia" ses til venstre en gammel mønsteroptegnelse til højre ses en computerudskrift af vævningen. Denne vævning

er meget tæt på det mønster, som er vist på omslaget af Paulli Andersens "Danske bondevævninger". På samme måde med andre af disse danske mønstre.

I foråret 1994 deltog jeg i en conference i England arrangeret af "Texere" (Textile Education and Research in Europa). Her var Carmen Romeo blandt foredragsholderne. Carmen Romeo viste eksempler på forskellige gamle væveoptegnelser fra forskellige europæiske lande og agumenterede for, at der har været en slags "fælles

sprog" for disse bindingsmønstre.

I marts 1995 blev Texere konferencen afholdt i Danmark. Temaet hed: "Textile Education in a European context". En spændende conference, som jeg ikke vil referere her. Til næste år vil den blive afholdt i Udine i Italien med Gina Morandini og Carmen Romero som arrangører.

Temaet bliver: "Life-long learning" med undertitlen "Teory and Practice".

Anne-Grete Andersen.
Lærer, Nykøbing F
Håndarbejds-skole.

Bog anmeldelse

Grethe Bentzen Møller: Håndarbejde som jeg husker det.

112 sider. Pris: 200 kr.

Odense Universitetsforlag.

Den pågældende titel har TENEN fået tilsendt, og jeg var villig til at anmelde den, da jeg syntes titlen lød spændende.

Grethe Bentzen Møller er født i 1907 og kan således se tilbage på ikke mindre end 80 år som udøvende i håndarbejde. Hun er uddannet på Zahles Seminarium, har senere taget faglærereksamen fra Haandarbejdets Fremme, har undervist i en lang årrække, været fagkonsulent i håndarbejde i Gentofte Kommune, samt været censor i både folkeskolen og på seminarier. Grethe Bentzen Møller behandler sit stof på en levende måde. Det er kombinationen af personligt engagement og det lange tidsforløb, der gør bogen interessant. Det er et meget fint billede af håndarbejdsundervisningens udvikling i dette århundrede. Alligevel sidder man som læser tilbage med en sær

forfæmelse af, at det har været en lang ørkenvandring mellem ternet Haslevstof og strikkede bomuldsklude med musetakker.....

Og at håndarbejds lærere er et dybt konservativt folkefærd, hvor i hvertfald Grethe Bentzen Møller har mødt nogle stykker på sin vej gennem livet.

Sagen er vel nok, at håndarbejde i virkeligheden aldrig har haft nogen høj prioritet i grundskolen- eller i uddannelsessystemet i det hele taget. Tresserne og begyndelsen af halvfjerdserne kunne måske kendetegnes ved en vis frodighed - flere undervisningstimer- plads til forsøg og knap så stramme budgetter som i dag. Med det beskedne timetal som nu er til rådighed i folkeskolen, er der hverken plads til fordybelse eller leg - og det er måske begyndelsen til enden for faget. Grethe Bentzen Møller bemærker da også, at i den nye folkeskolelov er ordet håndarbejde end ikke nævnt ! Håndarbejde som jeg husker det, er en titel, der bør indkøbes af alle skoler, der praktiserer undervisning i faget - uanset niveauet.

Susanne Nielsen.

TEMAweekend i november: 3-4. eller eventuelt 12-13.

Reserver tiden allerede nu! til:
Sønderjyske tekstiler - Kniplinger, men også meget andet i forbindelse med 75 året for genforeningen af Sønderjylland med Danmark arrangerer vi to spændende tekstil temadage

syd for Kongeåen. Programmet ligger ikke helt fast endnu, men TENENS medlemmer anstrenger sig for at gøre det til en oplevelse at komme med, og Sydjysk Tekstilkreds er med i forberedelserne.

Besøg på Amagermuseet

Lørdag d. 6 maj mødtes en kreds af Tenens medlemmer på Nordgården. Jytte Harboesgaard som har arbejdet med udstillingen, viste os rundt og fortalte om de forskellige detaljer på tørklæderne. Jytte har brugt meget tid på at registrere ca. 350 tørklæder, som er samlet i studiemapper. De indeholder oplysninger om størrelse og facon

samt trådtype på hvert enkelt tørklæde. Disse mapper ligger på Amagermuseet til brug for eget studie. Museet har udvalgt 53 af disse tørklæder til udstilling, hvor vi så de forskellige tørklæders forandring gennem tiden, både i broderi og snit: Jytte havde lavet en fin og let forståelig forklaring på, hvordan et firkantet tørklæde ændres til et med

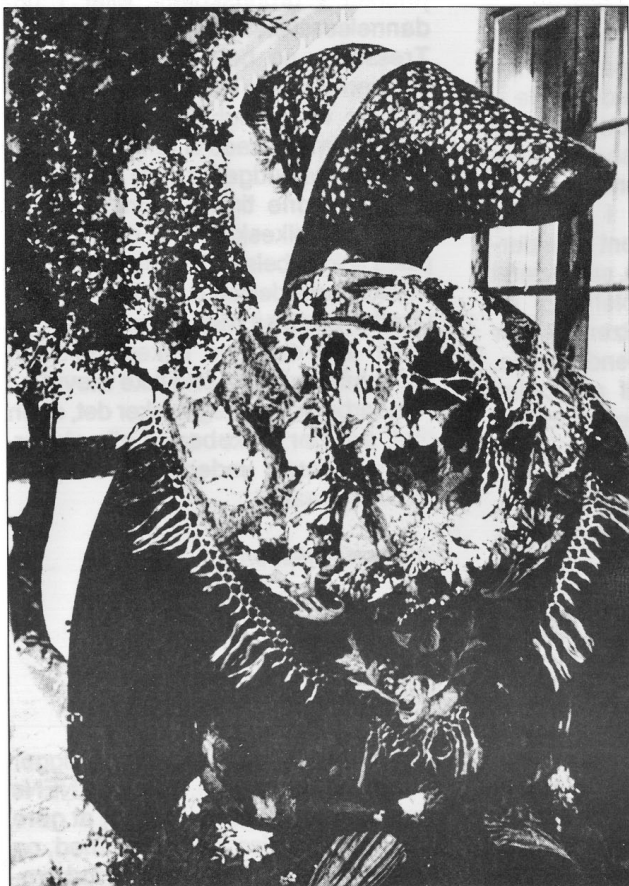
lange snipper.

Der var også en pæn samling af gamle dukker i amagerdragter. Majken Petersen demonstrerede den specielle broderiteknik der findes på tørklæderne, en slags fladsyning som kaldes amagerbroderi.

Vi afsluttede dagen med hyggeligt samvær i museets gård.

I forbindelse med udstillingen vil billetten være i form af en trætulipan, som også giver adgang til den faste udstilling på Amagermuseet.

Mette
og
Hanne
Eriksen.

Lørdag den 26. august 1995: Tenens skovtur Kimmerslev Mølle, Dyndetvej 1, Borup, Sjælland.

Program:

Kl.13-14: Medbragt mad og drikkevarer kan nydes i Møllegårdens pragtfulde have

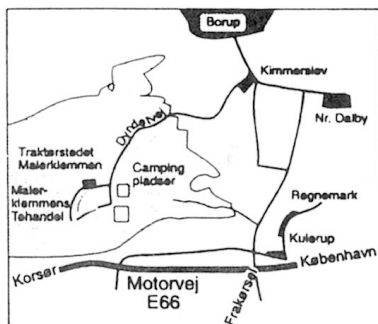
Kl.14-14.30: Rundvisning på Møllegården, der stammer fra slutningen af 1600-tallet og stadig er i privateje.

Kl.15: Kaffebord og hyggeligt samvær, herefter beser vi tekstiler fra Solveig Petersens og Bodil Muncks private gemmer. I er selvfølgelig velkomne til at medbringe egne spændende tekstiler. Dagen forventes afsluttet kl.17.

Er vejret dejligt og har man mod på flere oplevelser, kan man herefter enten se de dejlige omgivelser for Svenstrup Gods og/eller slutte af på "Malerklemmen", et dejligt traktørsted i skoven, hvor man bl.a. finder en spændende handel.

Malerklemmen ligger ca. 3,5 km. fra Møllegården.

Kommer De nord fra; kør igennem Borup - ca. 1/2 km. efter Borup mod Køge ligger Kimmerslev, med skilt til Dyndet og Malerklemmen. Drej her.

Tilmelding senest 15. august ved indbetaling af kr.: 30,- pr. person på Tenens gironummer 143 0130 TENEN / Annet Laursen Skjelsager.

Tag gerne familie og venner med!

Således kommer du til Kimmerslev Møllegård:

Med bil: Motorvej E 20 Halskov - København, afkørsel 34 Borup, derefter mod Borup, se kort.

Med tog/bus: Regionaltog Korsør - Roskilde med ankomst Borup 12.33, da bus herefter ikke passer, bedes du kontakte Karin Hoffritz for videre transport. Regionaltog Roskilde - Korsør med ankomst Borup 12.11 og videre med bus 246 fra stationen 12.29 til Kimmerslev Mølle, Dyndetvej 1, Borup.

Kommer De syd fra eller fra motorvejen, kører De selvfølgelig ikke helt til Borup, men drejer til venstre i Kimmerslev mod Dyndet og Malerklemmen.

BESTYRELSE:**FORMAND.**

Hanne Frøsig Dalgaard	Bredebovej 33.6.tv.	2800 Lyngby	42 88 32 67
-----------------------	---------------------	-------------	-------------

KASSERER:

Annet Laursen Skjelsager	Dorthesvej 2	3520 Farum	42 95 05 55
--------------------------	--------------	------------	-------------

SEKRETÆR:

Susanne Nielsen	Sasserod 16	5462 Morud	64 83 11 26
-----------------	-------------	------------	-------------

Lisbeth Roun-Møller	Jagtvej 121.2.tv.	2200 Kbh.N.	31 85 47 82
---------------------	-------------------	-------------	-------------

Karin Hoffritz	Tessebøllevej 44	4681 Herfølge	56 27 68 42
----------------	------------------	---------------	-------------

Jytte Harboesgaard	Frederiksberg Alle 78	1820 Frb.C.	31 21 14 81
--------------------	-----------------------	-------------	-------------

Anni Mejdahl	Nibsbjergvej 10	7500 Holstebro	97 42 37 86
--------------	-----------------	----------------	-------------

Inger Jørgensen	Sct. Annagade 10	5400 Bogense	
-----------------	------------------	--------------	--

Karin Lausten	Furesølund 7	2830 Virum	
---------------	--------------	------------	--

Astrid Dueholm	Åstrupvej 83	6100 Haderslev	
----------------	--------------	----------------	--

Beth Døssing	Nyhøjen 125	5330 Munkebo	
--------------	-------------	--------------	--

REVISOR

Lucie Borgsmidt-Hansen	Broholms Alle 28	2920 Charlottenlund	
------------------------	------------------	---------------------	--

REDAKTION:

Kamma Gudmand-Høyer	Hvedevej 3	2700 Brønshøj	31 60 90 52
---------------------	------------	---------------	-------------

Hanne Frøsig Dalgaard (ansvh.)	Bredebovej 33.6.tv.	2800 Lyngby	42 88 32 67
--------------------------------	---------------------	-------------	-------------

NÆSTE BLAD FORVENTES AT UDKOMME OKTOBER 1995**BLIV MEDLEM AF TENEN**, Dansk Tekstilhistorisk Forening.

Kontingent for 1995/96: kr. 125.-

Medlemsbladet udkommer 4 gange årligt.

Henvendelse: Dansk Tekstilhistorisk Forening
Annet Laursen Skjelsager, Dorthesvej 2. 3520 Farum.

GIRO NR: 1 43 01 30**ISSN.NR: 0906-9526**

Annoncepriser:

1/1 side: kr.525.-

1/2 side: kr.300.-

1/4 side: kr.185.-

1/8 side: kr.135.-

FLYTNING.

Ved flytning bedes du meddele dette til postvæsnet.

Husk at meddele at du abonnerer på **TENEN** blad nr.03200.